

Tukiviitottujen satujen sanat

Emmi-Reeta Nisula ja Silja Soittila

Humanistinen Ammattikorkeakoulu, opinnäytetyö 2018

HUMANISTINEN
AMMATTIKORKEAKOULU

- Satujen luvaton käyttö on kielletty -

-PROJEKTI 2016–2018

Siili, joka tahtoi halata

Olipa kerran siili, jonka nimi oli Siiri. Siiri ei ollut aivan tavallinen siili, sillä piikeistänsä viis, hän haaveili halauksista ja ystävistä. Mutta Siirin piikit olivat niin terävät, että joka kerta, kun hän yritti ystäviään halata, huusivat he AUTS ja menivät kauemmas peloissaan. Siiriä harmitti kovin, ettei hänellä ollut pehmoista turkkia.

Siirin parhaat ystävät Pupu-Pampula ja Karhurouva-Kanerva olivat toisenlaisia. Heillä oli paksut ja pehmoiset turkit, ja he saivat halata ketä vain. Pupu-Pampulalla ja Karhurouva-Kanervalla oli monta ihanaa ystävää, ja he tulivat halauksista hyvin iloisiksi. Siiri kuitenkin tuli surulliseksi, kun hän vahingossa satutti muita.

Eräänä päivänä Siiri, Pampula ja Kanerva tapasivat ja Siiri kertoi ystävilleen murheesta, kun ei voinut ketään halata.

Pampula ja Kanerva miettivät hetken ja pian he saivatkin loistavan idean. He nappasivat maasta palasen sammalta, eikä aikaakaan, kun Siiri oli sammaleen peitossa.

Niin Siiristä saatiin pehmeä, eikä se enää pistänyt vahingossa muita piikeillään. Ja oi sitä onnea, kun Siiri sai vihdoinkin ystäviään halata.

Tuuteli-toukan tarina

Olipa kerran toukka, nimeltänsä Tuuteli. Tuuteli oli harmaa ja ruskea, miltei puun kuoren värinen. Hän asui vanhan koivun kolossa ja katseli sieltä kaihoten sinistä taivasta. “Kunpa joskus pääsisin linnun lailla ihailemaan taivasta!” Tuuteli unelmoi.

Kukaan ei koskaan huomannut Tuutelia, sillä hän ei erottunut kotikolostaan. Tuuteli oli nähnyt paljon toukkia elämänsä aikana, oli vihreitä ja punaisia, niin monen värisiä. Mutta Tuuteli oli hyvin ahkera ja ajatteli ettei ulkokuorella ollut niin väliä, kunhan hän siivoaisi kotiaan ja järsisi lehtiä, kuten toukilla oli tapana.

Eräänä päivänä Tuuteli huomasi jotain outoa. Häntä väsytti niin kovasti, ettei jaksanut siivota eikä järsiä lehtiä puun oksista. “Aivan ennenkuulumatonta”, mietti toukka, mutta nukahti silti ennen kuin ehti aloittaa jokapäiväisiä puuhiaan.

Tuuteli oli nukkunut jo päivätolkulla, ja vihdoinkin alkoi heräillä. Hän oli aivan tokkurassa. ”Mitä tapahtui ja mitä kummaa on minun selkäni juuressa?” Tuuteli nousi ylös ja venytteli maukkaasti, kun yhtäkkiä huomasi jotain ihmeellistä. Hän oli saanut siivet! Tuuteli olikin perhonen, eikä mikä tahansa perhonen, vaan niin värikäs ja kaunis, että kaikki metsän eläimet ihmettelivät Tuutelin väriloistoa.

Tuuteli halusi heti kokeilla siipiään ja lähti lentoon – ja nautti siitä niin kovin, että ei enää koskaan palannut pimeään kotikoloonsa. Tuuteli päätti nauttia elämästä ja nähdä maailmaa.

Hirvi-Herbertti ja mahtavat sarvet

Olipa kerran hirvi nimeltänsä Herbertti. Herbertillä oli metsän suurimmat ja mahtavimmat sarvet ja hän oli niistä erittäin ylpeä. Kaikki metsän eläimet ihailivat Herbertin sarvia. Mutta pienimmät metsän asukit, pienen pienet hiiret ja suloiset oravat vähän pelkäsivät Herberttiä, sillä hirvi oli niin suuri, ettei huomannut heitä.

Herbertti köpötteli huolettomasti sankimmankin metsän lävitse, vahvoilla sarvillaan tietä raivaten. Toisinaan maahan tipahti linnunpesä, jos toinenkin, kun Herbertin sarvet hipoivat puiden latvoja.

Eräänä aamuna Herbertti oli jälleen kävelyllä sankassa metsässä.

Hän kulki tuttuja polkuja pitkin, kunnes löysi uuden reitin. Herbertti otti pitkillä jaloillaan vauhtia, ja päätti lähteä juoksuun. Yhtäkkiä hän kompastui juurakkoon, ja lennähti kumolleen. Herbertti yritti nousta ylös, mutta olikin juuttunut sarvistaan kiinni puunjuuriin!

“Voi ei, kuinka tästä nyt selvittäään”, Herbertti murehti, kunnes kuuli Oiva-oravan kipittävän sarvien viereen. “Lupaatko varoa pienimpiä eläimiä ja linnunpesiä, jos autan sinut irti juurakosta?” orava kysyi varovasti

Herbertiltä. Hirvi oli ihmeissään, sillä ei ollut tiennyt suurien sarviensa olevan vaaraksi muille eläimille, ja lupasi olla varovainen. Orava jyrsi juurakon katki, ja Herbertti pääsi pälkähästä. “Suuri kiitos Oiva-Orava! Olen ikuisesti kiitollinen, kun autoit minua!”

Herbertti muisti oravan avun aina, ja tuli ystäväksi metsän pienimpienkin eläinten kanssa. Hän oppi, että oli eläin pieni tai suuri, oli jokaisella jokin piirre, mistä sai olla ylpeä.